

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Ἡ κατ' οἶκον ἀγωγή τῶν νηπίων.

Ἀνάγνωσις καὶ γραφή. (Συνέχ.)

Μάθημα ΚΘ΄.

ἀ υ αὐ αβ

ε υ εὐ εβ

η υ ηυ ηβ

αυ λη αὐλη αβλη

αυ ρι ον αὐριον ἀβριον

ευ ρι σκω εὐρισκω ἐβρισκω

φευ γω φευγω φεβγω

δου λευ ω δουλευω δουλεβω

ηυ ρα ηυρα ηβρα

αὐριον θα σε ευρω

θα παιζωμεν εις την αυλην

Μάθημα Λ΄.

α υ αυ αφ

ε υ ευ εφ

η υ ηυ ηφ

αυ τοσ αυτος αφτοσ

ευ χη ευχη εφχ

ευ χα ρι στω ευχαριστω εφ-
χαριστω

ευ κο λα ευκολα εφκολα

ηυ χη θη ηυχηθη ηφχηθη

α πατηρ ηυχηθη και ειπεν

μιε μου εχε την ευχην μου

και αυτος απεκριθη

ευχαριστω

Μάθημα ΛΑ΄.

αυ αυ ου ου αι αυ

α υ πνος αυπνος

προ υ παρ χω προὑπαρχω

α ι δι ος αιδιος

ο θεος εινε αιδιος

ο αυπνος δεν εχει υπνον

Μάθημα ΛΒ΄.

α ε η ι ο υ

φέ ρε κα λη των αυτου τη 16

ε δω βλε πα περατωση ταυτην τη

ε λη λε 1886. Σκοπος του Συνε-

ἤ. θαν τὸ σοι ὅ σοι ἤ σαν
ὠ ραί α εἶ νε αὐ τή ἡ εἰ-
κί α

ἐ κεῖ νος ὁ ὁ ποι ὅς ζῆ τεῖ
εὐ ρί σκει

μὴ πει ρά ζῆς τὰ ζῶα
καὶ μὴ τὰ κτυ πᾶς

Ἑρμηνεία

Ὁ διδάσκων γράφει τὰ ἑπτὰ φωνήεντα κατὰ σειράν καὶ διδάσκει ὅτι τὰ γράμματα ταῦτα ὀνομάζονται φωνήεντα, διότι μόνα τῶν προφερόμενα ἐκβάλλουν καθαρὰν φωνήν. Εἶτα δὲ διδάσκει ὅτι εἰς πᾶσαν λέξιν μία συλλαβὴ προφέρεται μὲ περισσοτέραν ἔντασιν τῆς φωνῆς, (δεικνύων διὰ παραδείγματων πῶς γίνεται τοῦτο), καὶ ὅτι ἐπάνω εἰς τὸ φωνήεν τῆς συλλαβῆς ἐκείνης τίθεται ἓν ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα σημεῖα, ' ' ' τὰ ὅποια ὀνομάζονται τόνοι καὶ μὲ ἰδιαιτέρα δὲ ὀνόματα ὀξεῖα, βαρεῖα καὶ περισπωμένη. Διδάσκει πρὸς τούτοις τί λέγεται δίφθογγος καὶ ὅτι ὅταν ἐν τῇ τονιστέᾳ συλλαβῇ ὑπάρχῃ δίφθογγος, ὁ τόνος τίθεται ἐπὶ τοῦ δευτέρου φωνήεντος. Ἀκούθως διδάσκει ὅτι, ὁτάκις ἐν ἀρχῇ λέξεως ὑπάρχῃ φωνήεν, τὸ φωνήεν τοῦτο θὰ ἔχῃ ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ ἕτερον ἐκ τῶν σημείων τούτων ' ' ', τὰ ὅποια λέγονται πνεύματα, μὲ ἰδιαιτέρα δὲ ὀνόματα φιλῆ * καὶ δασεῖα, καὶ ὅτι ἐὰν ὑπάρχῃ δίφθογγος ἐν ἀρχῇ, τὸ πνεῦμα τίθεται ἐπὶ τοῦ δευτέρου φωνήεντος. Ἐπὶ δὲ τῶν μεθ' ὑπογρα-

φομένου ἰ γραμμάτων α η και ω κατὰ πρῶτον ἐν τῷ παρόντι μαθηματι ἀπαντωμένων, παρατηρεῖ ὁ διδάσκων ὅτι οὐδεμίαν διαφοράν ἔχουσιν ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ φωνήεντα α, η καὶ ω. Ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω μαθήματος, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἐγκαταλείπομεν τὸν ἰδιαίτερον συλλαβισμόν καὶ πρὸς εὐκολίαν τοῦ διδασκόμενου γράφομεν τὰς συλλαβὰς τῶν λέξεων κατ' ὀλίγον μόνον μακρὰν ἀλλήλων.

Μίσθημα ΑΓ'.

ι	Ι	Ἴ ω ἀν νης
ο	Ο	Οὐ ρα νί α
τ	Τ	Τρί πο λης
π	Π	Πέ τρος
κ	Κ	Κων στᾶν τι νος
χ	Χ	Χρῆ στος
ρ	Ρ	Ῥώ μη
ψ	Ψ	Ψα ρὰ
φ	Φ	Φί λιπ πος
β	Β	Βα σί λει ος
ε	Ε	Ἑ λέ νη
λ	Λ	Λε ω νί δας

Μάθημα ΑΔ'.

θ	Θ	Θε ὁ ὦ ρος
υ	Υ	Ῑ ἄ κιν θος
α	Α	Ἀν ὀρέ ας
δ	Δ	Δη μή τρι ος
η	Η	Ἡ ρα κλῆς
γ	Γ	Γε ὠρ γι ος
ζ	Ζ	Ζω ῆ
ξ	Ξ	Ξε νο φῶν
ν	Ν	Νι κό λα ος
μ	Μ	Μα ρί α
ς	Σ	Σο φί α
ω	Ω	Ὠ κε α νος

Ἑρμηνεία.

Ἐν τῇ γραφῇ τὰ κεφαλαία γράμματα δὲν πρέπει νὰ διαφέρουν ἀπὸ τὰ τοῦ τύπου. Μόνον τοῦ Ξ αἱ γραμμαὶ δύνανται νὰ ἐνωθῶσιν, ὥστε τὸ ὅλον γράμμα νὰ γραφῇται ταχέως, καὶ τὸ Ω δύναται νὰ γραφῇ ὡς συνήθως ἐν τῇ καλλιγραφίᾳ, δτε δὲν θὰ διαφέρῃ τοῦ μικροῦ ω. Τὰ ὀνόματα τῶν γραμμάτων δὲν πρέπει νὰ διδασχθῶσιν ἀκόμη ἐνταῦθα.

Μέθημα ΛΕ'.

Τὸ καλὸν παιδίον.

Τὸ καλὸν παιδίον ἀγαπᾷ τὰ γράμματα. Πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον. Προσέχει εἰς τὸ μάθημα. Δὲν κάμνει ἀταξίας. Μελετᾷ καὶ μανθάει καλὰ τὰ μαθήματα του.

Ὁταν τὸ καλὸν παιδίον κάμῃ ὅλα αὐτὰ, τὸ ἀγαπᾷ ὁ ἡδασκαλός, τὸ ἀγαποῦν οἱ γονεῖς (ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ)· τὸ ἀγαπᾷ καὶ ὁ Θεὸς καὶ τὸ βοηθεῖ εἰς τὰ μαθήματα του.

Πόσον ἀγαποῦν τὸ καλὸν παιδίον ἔλοι! Ὁλοι λέγουν αὐτό. «Εὖ γε, καλὸν παιδίον».

Λοιπὸν καὶ σὺ, μικρὸν παιδίον, θὰ γείνης καλόν;

— Ναί, θὰ γείνω καλὸν παιδίον, εἰς τὸ μέλλον ἀγαποῦν καὶ ἔλοι.

μικ. ΛΕ'.

Γ γ	γάμμα	Ξ ξ	ξί
Δ δ	δέλτα	Ο ο	ὀ μικρὸν
Ε ε	ἔψιλον	Π π	πί
Ζ ζ	ζήτα	Ρ ρ	ῥῶ
Η η	ἦτα	Σ σ ς	σίγμα
Θ θ	θῆτα	Τ τ	ταῦ
Ι ι	ἰῶτα	Υ υ	ὕψιλον
Κ κ	κάππα	Φ φ	φί
Λ λ	λάμβδα	Χ χ	χί
Μ μ	μῦ	Ψ ψ	ψί
Ν ν	νῦ	Ω ω	ὦ μέγα

Ἐνταῦθα λαμβάνουσι πέρας τὰ μαθήματα, δι' ὧν καὶ ἡμᾶς πρέπει νὰ διδάσκηται ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ γραφὴ εἰς τὰ μικρὰ παιδία. Ὁ ἀκολουθήσας τὴν τειρὰν ταύτην τῶν μαθημάτων θὰ ἐννοήσῃ ἔτι τὸ διδασκόμενον παιδίον θὰ εἶνε ἤδη εἰς κατάστασιν νὰ ἀναγινώσκῃ συνεχῇ λόγον. Δὲν χρειάζονται πλέον συλλαβισμοί, καὶ ἔσονται τὸ παιδίον ἀπ' ἀρχῆς τῶν μαθημάτων ἀνεγίνωσκε φράσεις· ὥστε ἤδη ὑπολείπεται νὰ διδάσκηται ἡ τελεία ἀνάγνωσις μετὰ τῆς ἑρμηνείας τῶν λέξεων καὶ φράσεων, ὅς τὸ παιδίον ἀγνοεῖ, καὶ μετὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ νοήματος δι' ἀναλύσεως τοῦ κειμένου.

Τελευταίαν σπουδαίαν παρατήρησιν κάμνομεν, ὅπως ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν διδασκόντων εἰς πρᾶγμα σπουδαῖον, ὅπερ ἄλλοι συνήθως ἀνεφέραμεν. Δὲν πρόκειται μόνον νὰ ἀναγινέσῃ τὸ παιδίον καὶ νὰ ἀντιγράψῃ ἐκ τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ

τεινομένας ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος. Ἄνευ τοῦ δευτέρου τούτου ἢ ἀνάγνωσις ἐπὶ πλεῖστον χρόνον θὰ χωλαίνει καὶ ὁ μαθητὴς δὲν θὰ εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ γράφῃ ἰδίαν τινὰ σκέψιν. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν τὸ παιδίον ἐδιδάσκετο τὰ ἐκτεθέντα μαθήματα τῆς ἀναγνώσεως, ἔγραφε συγχρόνως καὶ συλλαβὰς καὶ λέξεις καὶ φράσεις. Ἡδὲ δὲ, ὅτε ἄρχεται ἡ ἀνάγνωσις ἐπὶ βιβλίου, ἡ σύγχρονος τῇ διδασκαλίᾳ γραφὴ εἶνε ἡδύνατος ἢ ἀνωφελής. Ἐκτὸς τούτου μέχρι τοῦδε τὸ παιδίον ἔγραφε σχηματίζον ἐκ τῶν γραμμάτων συλλαβὰς καὶ ἐκ τῶν συλλαβῶν λέξεις καὶ ἐκ τῶν λέξεων φράσεις, δὲν ἡδύνατο ὅμως ἀκόμη νὰ γράφῃ φράσιν τινὰ ἀρχίζον ἀντιστροφῶς, ὅπερ εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς γραφῆς.

Ἡδὲ λοιπὸν, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς ἀναγνώσεως συνεχοῦς λόγου πρέπει νὰ ἀρχίσῃ τὸ παιδίον νὰ γράφῃ διαφόρους κρίσεις ἀνεξαρτήτους τοῦ ἀναγνωστικοῦ βιβλίου. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ γίνεται ὡς ἑξῆς. Ὁ διδάσκων ἀπαγγέλλει πρότασιν τινὰ, ὁ δὲ μαθητὴς χωρίζει τὴν πρότασιν εἰς λέξεις, εἶτα λαμβάνει τὴν πρώτην λέξιν καὶ χωρίζει αὐτὴν εἰς συλλαβὰς καὶ τέλος τὴν πρώτην συλλαβὴν καὶ χωρίζει αὐτὴν εἰς γράμματα, τὰ ὅποια γράφει κατὰ σειράν, ὡς τὰ ἀπαγγέλλει. Ἀκολουθῶς γράφει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰς λοιπὰς συλλαβὰς τῆς πρώτης λέξεως καὶ ἔ-

αὐτὸν τρόπον μέχρι τῆς τελευταίας. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ταῦτα πάντα θά νωνται ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν καὶ ὁθουσιν τῶν σφαλμάτων ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰ ὡς τὸ παιδίον τελειώσῃ τὴν γφὴν ἐκάστης λέξεως, παρατηρεῖ τινὰ, πρῶτον, ἂν ἡ λέξις ἀρχίζει πὸ φωνήεντος (ἢ διφθόγγου), ἢ ψιλὴν ἢ ὀασεῖαν, καὶ δεύτερον, ποίας συλλαβῆς τῆς λέξεως ἐντεται ἡ φωνὴ καὶ ἐπὶ ταύτης θέτει τῶν τριῶν τόνων. Παρατηρητέον ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶνε ἀδιάφορον ἂν θέσῃ, καθὼς ἐπίσης εἶναι ἀδιάφορον ἂν λέξιν τινὰ γράφῃ ἄνευ ὀρογραφίας, ἀρκεῖ μόνον νὰ προφέρεται λέξις ὅπως πρέπει νὰ προφέρεται. Ἐτὰς περιπτώσεις ταύτας παρατηρήσας ὅτι ὀφείλει, ὁ διδάσκων ἀφοῦ ἐρτήσῃ τὸ παιδίον ὅλους τοὺς τρόποις καθ' οὓς δύναται νὰ γραφῇ (ἢ νὰ νισθῇ ἢ νὰ πνευματισθῇ) συλλαβὰς, ἐπὶ τέλους λέγει εἰς αὐτὸ νὰ γράψῃ τὴν συλλαβὴν κατὰ προτίμησιν ὀρογραφικῶς.

Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον διδασκόμενον παιδίον γράφῃ διὰ τὸν τρόπον τούτου προτάσεις προτεινομένας ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος, ἀκολουθεῖ ὅταν εἶνε εἰς κατάστασιν, σχηματίζει ἰδίας προτάσεις καὶ γράφει τὰς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οὕτως γίνεται ἑναρξίς εἰς τὴν σύνταξιν.

ΓΙΚΑ.

ρητορική.

α).

σχημάτων.

σχήματα λέ-
ς όμαλής και ά-
νήθους συντάξε-
των έννοιών και
λαγαί, αί γινό-
των ρητόρων χά-
ως τοῦ λόγου και
ιδόσεως πλείονος
εφάσεως.

εἰς ῥητορικά σχή-
ήματα λέξε-
σχήματα δι-
σχήματα τῶν λέ-
αι α.) εἰς σχή-

προσθήκην
εἰς σχήματα
σιν λέξεως,
ματα καθ' ό-
ῆς προφοράς
.

προσθήκην λέξεως.

εἰς ἑξῆς ένδεκα· 1) ἡ
κύκλος ἢ ἡ έπα-
νάδιπλωσις, 4) ἡ
αντιστροφή. 6) ἡ
επάνοδος, 8) ἡ
ελύπτωτον, 10) τὸ
εἰ 11) τὸ υπερβα-

μέν πρῶτα τέσσα-

ρα έμποιοῦσιν εἰς τὸν λόγον πλήν
τοῦ κάλλους και πάθος ἢ ζωηρότη-
τα, τὰ δὲ λοιπὰ έπτά συντείνουσι
μᾶλλον εἰς τὸν καλλωπισμὸν τοῦ λό-
γου.

Έπαναφορά σχηματίζεται,
δταν τὰ κῶλα ἢ αἱ ἄλλεπάλληλοι
προτάσεις ἄρχωνται ἀπὸ τῆς αὐτῆς
λέξεως· εἶον τὸ τοῦ Δημοσθένους
« Μέχρι τούτου Λαοθένης
φίλος ὠνεμάζετο Φιλίππου, ἕως
προῦδωκεν Ὀλυνθον, Μέχρι τού-
του Τιμόλαος, ἕως ἀπώλεσε Θή-
βας· Μέχρι τούτου Εὐδίκος
και Σίμος ὁ Λαρισσαῖος, ἕως Θετ-
ταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ έποίησεν ».

Αντιστροφή δὲ, δταν τὰ
κῶλα ἢ αἱ προτάσεις τελευτῶσιν εἰς
τὴν αὐτὴν λέξιν· εἶον τὸ τοῦ Δη-
μοσθένους, « Πράττεται τι τῶν ἡ-
μῖν συμφερόντων ; Ἀφωνος Αἰσχί-
νης. Ἀντέκρουσέ τι και γέγονεν
οἶον οὐκ εἶδει ; Πάρεστιν Αἰσχί-
νης ».

Συμπλοκή δὲ, δταν αἱ πρό-
τάσεις και ἄρχωνται ἀπὸ τῆς αὐτῆς
λέξεως και τελευτῶσιν εἰς τὴν αὐτὴν
λέξιν· εἶον τὸ τοῦ Αἰσχίνου, « Ἐπὶ
σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νό-
μους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρα-
τίαν καλεῖς ».

Κύκλος δὲ ἢ έπαναλη-
ψις, δταν τὸ κῶλον λήγῃ εἰς τὴν
αὐτὴν λέξιν, ἀπὸ τῆς ἐπέας ἄρχε-
ται· εἶον, « ἀγωνιζώμεθα ^{οἱ}μεῖς
Ἕλληνες, ὑπὲρ πατρίδος, ἀγῶ ^{οἱ}μεῖς
Ἕλλητες ».

ζώμεθα » καὶ τὸ τοῦ Δημοσθένους, « Σοὶ μὲν γὰρ ἦν κλέπτῃς ὁ πατήρ, εἴπερ ἦν ὁμοῖος σοί ».

Ἀναδίπλωσις δὲ, ὅταν ἡ ἐπομένη πρότασις ἢ τὸ ἐπόμενον κῶλον ἄρχῃται ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως, εἰς ἣν λήγει ἡ προηγουμένη πρότασις ἢ τὸ προηγούμενον κῶλον· εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθένους, « Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ, εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐγράψατο ».

ἢ ὅταν ἡ αὐτὴ λέξις ἢ ἡ αὐτὴ πρότασις ἀλλεπαλλήλως ἐπαναλαμβάνηται, εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου « Ἄρρες, Ἄρρες βροτολοιγέ, μισαιφόνε, τειχεσιπλήτα » καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ, « Εἰ περὶ χειρὰς ἔοικεν — εἰ περὶ χειρὰς ἔοικε, μένος δ' αἶθωνι σιδήρῳ ».

Ἐπάνοδος δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἐπομένη πρότασις ἢ τῷ ἐπομένῳ κῶλῳ ἐπαναλαμβάνωνται αἱ αὐταὶ λέξεις τῆς προηγουμένης προτάσεως ἢ τοῦ προηγούμενου κῶλου κατ' ἀντίστροφον τάξιν· εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθένους, « Οὐ γὰρ Αἰσχίνης ὑπὲρ τῆς εἰρήνης κρίνεται, οὐ, ἀλλ' ἡ εἰρήνη δι' Αἰσχίνην διαβέβληται » καὶ τὸ τοῦ Ἰσοκράτους, « Εἷς μὲν ἐγὼ δεῖνός, οὐχ ὁ νῦν καίρός· οἷς δ' ὁ νῦν καίρος, οὐχ ἐγὼ δεῖνός ».

Κλίμαξ δὲ ἢ Κλίμακων, ὅταν αἱ προτάσεις προχωρῶσι τοιαύτῳ τρόπῳ, ὥστε ἡ τελευταία λέ-

ξις τῆς προηγουμένης γίνηται ἀρχὴ τῆς ἐπομένης καὶ ἐπαναλαμβάνηται τὸ τοιοῦτον εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ἀλλεπαλλήλους προτάσεις· εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθένους, « Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδ' ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσά μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους ».

Πολύπτωτον δὲ, ὅταν ἡ αὐτὴ λέξις ἐπαναλαμβάνηται πολλάκις κατὰ διαφοροὺς πτώσεις, ἢ γένῃ, ἢ ἐγκλίσεις, ἢ χρόνους εἴτε ἐν τῇ αὐτῇ πρότασις εἴτε ἐν ἀλλεπαλλήλοις προτάσεσιν· εἶναι τὸ τοῦ Ἰσοκράτους, « Τί νι γὰρ φίλοι πείρους ἢ τῷ Περσῶν βασιλεῖ; Τίς δὲ κοσμῶν τοὺς περὶ αὐτὸν κάλλιον φαίνεται ἢ βασιλέως; Τί νος δὲ δῶρα γινώσκεται μᾶλλον ἢ τὰ βασιλέως; »

Πολυσύνδετον δὲ, ὅταν ἱκαναὶ προτάσεις ἢ κῶλα κατὰ σειράν συνδέωνται διὰ τοῦ καὶ ἢ δέ· εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθένους, « Ἀλλ' ὁ τὴν Εὐβοίαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος, καὶ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ Μεγάροις ἐπιχειρῶν, καὶ καταλαμβάνων Ὠρεὸν, καὶ κατασκάπτων πορθμὸν καὶ καθίστας — κτλ ».

Συνωνυμία δὲ, ὅταν ἀλλεπαλλήλως ἐπιφέρωνται λέξεις συνωνύμοι, σημαίνουσιν δηλ. σχεδὸν τὸ αὐτὸ μὲ μικράν τινα διαφοράν· εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθένους, « Ὡς δ' ἐ-

κληρώθη τὸ θίατρον, καὶ τὸν ἔχλον
συνειλεγμένον εἶδον ἐπὶ τὴν ἀγῶνα,
ὠκνησαν, εἶασαν, οὐδεὶς
ἤψατο » καὶ τὸ τοῦ Εὐριπίδου,
« Ἄγετε, λάθετε, φέρε-
τε, πέμπετε. ἀείρατέ μου.

Ἵπερβόρα τὸν δὲ, δταν διακο-
πῇ ἡ τοῦ λόγου ἀκολουθία, παρεν-
τιθεμένης λέξεως ἢ ὁλης προτάσεως
χάριν σαφηνείας ἢ ἄλλης αἰτίας· οἶ-
ον τὸ τοῦ Δημοσθένους, « Ὅ γάρ,
οἷς ἂν ἐγὼ ληφθεῖην, ταῦ-
τα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος,
οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ — ».

Σχήματα κατ' ἀφαίρεσιν λέξεως.

Τοιαῦτα εἰναι τὰ ἐξῆς τρία, 1) τὸ
ἀσύνδετον, 2) ἡ ἑλλειψις καὶ 3) τὸ
συνεζευγμένον ἢ ζεύγμα.

Ἀσύνδετον σχηματίζεται,
ὅταν πολλὰ κῶλα ἢ προτάσεις ἢ λέ-
ξεις ἐπιφέρωνται κατὰ σειρὰν ἄνευ
συμπλεκτικῶν συνδέσμων· οἷον τὸ τοῦ
Δημοσθένους, « Ὑμεῖς ἐπιστεῦσατε,
οἱ Φωκεῖς ἐπείθοντο, ἐνέδωκαν ἑαυ-
τοὺς, ἀπώλοντο ».

Ἑλλειψις δὲ, ὅταν μίᾳ ἢ
περισσότεραι λέξεις παραλείπωνται ὡς
εὐκόλως ἐξωθεν ἐννοούμεναι.

Συνεζευγμένον δὲ ἢ ζεύ-
γμα, ὅταν ἐκ τινος λέξεως, ἐν ἀρ-
χῇ τοῦ λόγου ἢ ἐν μέσῳ ἢ ἐν τέλει
κειμένης, ἐξαρτῶνται πολλὰ κῶλα
ἢ προτάσεις· οἷον τὸ τοῦ Λυσίου,
« Ἄξιον δὲ καὶ τοὺς ξένους τοὺς ἐν-
θάδε κειμένους ἐπαινέσαι, οἱ τῷ
πλήθει βοήθησαν τε καὶ πε-

ρὶ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας μαχό-
μενοι, πατρίδα τὴν ἀρετὴν ἡγῆ-
σάμενοι, τοιαύτην τοῦ βίου τε-
λευτὴν ἐποιήσαντο ».

Θ. Γ.

ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ.

Περὶ ὑγρασίας καὶ ξηρασίας.

Ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη ὡς σφαῖρα·
περίξ δὲ αὐτῆς πανταχοθεν ὑπάρχει
ἀήρ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνέρχονται
καὶ συνυπάρχουσιν ἅτμοι· δια τοῦ-
το καὶ ὁ τὴν γῆν περικαλύπτων ἀήρ
καλεῖται ἀτμόσφαιρα.

Οἱ ἐν τῷ ἀέρι ὑπάρχοντες ἅτμοι
τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μικρὰ
μόρια ὕδατος, τὰ ὅποια διὰ τῆς θερ-
μότητος εἶχον ἀραιωθῇ καὶ ὡς ἐκ
τούτου γενόμενα ἐλαφρὰ ὑψώθησαν
πρὸς τὰ ἄνω καὶ συνανεμίχθησαν
μετὰ τοῦ ἀέρος.

Οἱ ἅτμοι δ' οὗτοι ἐν τῇ ἀτμοσφαί-
ρᾳ διὰ τῆς ψυχρότητος συμπυκνοῦν-
ται καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀποτελοῦσι
τὰ νέφη ἢ τὴν ομίχλην, κατόπιν δὲ
ἔτι μᾶλλον συμπυκνούμενοι ἀποτε-
λοῦσι τὴν βροχὴν ἢ ἐν καιρῷ με-
γάλου ψύχους τὴν χιόνα· καὶ οὕτω
μεταβαλλόμενοι πάλιν εἰς ὕδωρ κα-
ταπίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐὰν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὑπάρχῃ πε-
ρισσότερα ποσότης ἀτμῶν, λέγομεν,
ὅτι ὑπάρχει ὑγρασία· ἐὰν δὲ τὰ
νάπαλιν ὑπάρχῃ ὀλιγωτέρα ποσότης

ἀτμῶν, λέγομεν, ὅτι ὑπάρχει ξη-
ρασία.

Ἄλλ' ἡ ὑγρασία καὶ ἡ ξηρασία πα-
ρατηρεῖται ὑπάρχουσα ὅχι μόνον ἐν
τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐ-
πιφανείας τῆς γῆς. Ὅθεν ὑγρὰ λέγε-
ται ἡ ἐπιφάνεια ἐκείνη τῆς γῆς ἡ
ὁποία ἀπορροφᾷ καὶ διατηρεῖ περισ-
σότερον ὕδωρ, ξηρὰ δὲ ἐκείνη ἡ ὁποία
περιέχει καὶ διατηρεῖ ὀλίγην ποσότη-
τα ὕδατος.

Ἡ ὑγρασία καὶ ἡ ξηρασία καὶ τῆς
ἀτμοσφαίρας καὶ τῆς γῆς ἔχουσι με-
γάλην καὶ σπουδαίαν ἐπενέργειαν εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀποτυχίαν τῆς ἐρ-
γασίας τοῦ γεωργοῦ· διότι ἐν καιρῷ
ἥραρος καὶ θέρους ἡ μετρία καὶ διαρκὴς
ὑγρασία τῆς γῆς συντελεῖ πολὺ εἰς
τὴν βλάστησιν τῶν σπερμάτων, δια-
λύει τὰς θρεπτικὰς οὐσίας, ἀποσυν-
θέτει τὰ λιπάσματα καὶ τέλος αὐτὴ
καθ' ἑαυτὴν χρησιμεύει ὡς τροφὴ
τοῦ φυτοῦ ἀπορροφωμένη διὰ τῶν ρι-
ζῶν. Ὅταν ὅμως ἡ ὑγρασία εἶναι ὑ-
περβολικὴ, τότε ἐξ ἐναντίας ἐπιφέρει
τὴν σῆψιν τῶν σπερμάτων, τὴν κα-
ταστροφὴν τῶν ριζῶν καὶ τὴν ἀλλοί-
ωσιν τῆς ποιότητος τῶν καρπῶν. Ἐν
καιρῷ δὲ χειμῶνος ἡ πολλὴ ὑγρασία
τῆς γῆς καθιστᾷ τὸν παγετὸν καὶ τὴν
πάχνην μᾶλλον ἐπαισθητὴν καὶ βλα-
βεράν.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν πάσης βλά-
θης προερχομένης ἐκ τῆς ὑπερβολῆς
ἢ τῆς ἐλλείψεως ὑγρασίας ἐν τοῖς
ἀγροῖς ἢ τοῖς κήποις πρέπει ὁ καλ.

λιεργὼν αὐτοὺς ἢ νὰ ἀνοίγῃ χάνδα-
κας πρὸς ἐκρυσθῆν τῶν περιττῶν ὕδα-
των καὶ μετριότητα τῆς ὑγρασίας ἢ
ν' ἀποφεύγῃ τὰ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς
ξηρασίας κακὰ διὰ τῶν ποτισμάτων
ἢ ἀρδεύσεων· διότι καὶ ἡ ὑπερβολικὴ
ξηρασία εἶναι ὡσαύτως βλαβερὰ καὶ
καταστρεπτικὴ· ἐκτὸς τοῦ ὅτι αὕτη
ἐμποδίζει τὴν καλλιέργειαν τῶν γαι-
ῶν καὶ τὴν σποράν αὐτῶν, ἐμποδίζει
προσέτι καὶ τὰ βλαστήσαντα φυτὰ
ἀπὸ τοῦ νὰ τρέφωνται εὐκόλως καὶ
ἐπαρκῶς καὶ διὰ τοῦτο ἐξ αἰτίας αὐ-
τῆς μαραίνονται τὰ φυτὰ καὶ ἐνίοτε
ἐντελῶς ἀποξηραίνονται.

Εἴπομεν, ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς συμ-
πυκνώσεως τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ
ὕδατῶδων ἀτμῶν εἶναι ἡ ὁμίχλη.
Αὕτη ἐπικαθημένη ἐπὶ τῶν καλλιερ-
γούμενων γαιῶν συντελεῖ μεγάλως
εἰς τὴν γονιμότητα αὐτῶν· ἀλλ' ἐνί-
στε παρακαίρως ἢ συχνότερον καὶ ἀ-
φθονώτερον τοῦ δέοντος ἐπερχομένη
βλάπτει τὰ ἄνθη τῶν δένδρων καὶ τῶν
φυτῶν, ἢ ἐπιφέρει τὴν διαφθοράν ἢ
σῆψιν τῶν καρπῶν.

Αἱ δὲ βροχαὶ σχηματιζόμεναι ἐκ
τῶν νεφῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν
λίαν ὠφέλιμοι εἶναι εἰς τὴν τῶν γαιῶν
καλλιέργειαν, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ
ἥραρος καὶ θέρους, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ αὐ-
ται παρακαίρως ἢ συχνότεραι καὶ
ἀφθονώτεραι γινόμεναι βλάπτουσιν.

Εἶναι δὲ βεβαίως πάντοτε καλλί-
τερον ὁ γεωργὸς νὰ προγινώσκῃ τὴν
ἐλευσιν τῆς βροχῆς καὶ πρὸς τοῦτο

πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν βαρόμετρον, τὸ ὁποῖον προδεικνύει τὴν ἔλευσιν τῆς βροχῆς πρὸ μιᾶς ἡμέρας· ἔτι δὲ νὰ γνωρίζῃ τὸν βαθμὸν τῆς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὑπαρχούσης ὑγρασίας καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν ὑγρόμετρον, καὶ τέλος νὰ μετρήσῃ τὸ πρὸς τῆς καταπεσούσης βροχῆς καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν βροχόμετρον. Πρὸς τοῦτοις δύναται νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ θερμόμετρον, τὸ ὁποῖον δεικνύει ἐκάστοτε τὸν βαθμὸν τῆς ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὑπαρχούσης θερμότητος.

Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα οἱ ἐν Εὐρώπῃ γεωργοὶ μεταχειρίζονται ἐπωφελῶς πρὸς καλλιτέραν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν των καὶ τακτικωτέραν ἐκτέλεσιν πάντων ἐν γένει τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ᾧ εἶναι πολὺ χρήσιμα εἰς τὴν γεωργίαν, δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀκριβὰ τὰ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν, πρέπει διὰ τὴν πρόσδον τῆς γεωργίας καὶ οἱ ἐνταῦθα γεωργοὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συνηθίσουν νὰ μεταχειρίζονται αὐτά. Καὶ ἐὰν ἐν τινι χωρίῳ ἀδύνατον εἶναι ἕκαστος γεωργὸς νὰ ἔχῃ ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν εἰρημένων ἐργαλείων, δυνατόν νὰ ἔχωσι πολλοὶ ἐμοῦ κάτοικοι τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἀνὰ ἓν κοινὸν εἰς πάντας χρησιμεῦον. Π. χ. δυνατόν οἱ κάτοικοι χωρίου τινὸς ν' ἀγοράσωσιν ἐν βαρόμετρον καὶ φυλάττωσιν αὐτὸ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ χωρίου καὶ ἐξ αὐτοῦ νὰ

προειδοποιῶνται περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τῆς ἐπελευσιμένης μεταβολῆς, ὥστε ἀναλόγως νὰ ἐπιχειρῶσι τὰς γεωργικὰς αὐτῶν ἐργασίας· ὡσαύτως δὲ δυνατόν νὰ γείνη καθ' ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὰ ἄλλα τὰ εἰς τὴν γεωργίαν χρήσιμα ἐργαλεῖα, ἅπερ ἀνωτέρω ἀπηριθμήταμεν.

Θ. Γ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἰουλία

Θ'.

Περὶ τὴν 2 μ. μ. τῆς ἐπιούσης οἱ φοιτηταὶ τῆς νομικῆς ἴσταντο πρὸ τῆς σχολῆς των περιμένοντες νὰ φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος, ὅτε τις τῶν συμμαθητῶν ἐφάνη ἐκ τινος γωνίας κραυγάζων καὶ σείων διὰ τῆς χειρὸς ἐφημερίδα ἣν ἐκράτει.

— Τί συμβαίνει ; τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁλος ἐκεῖνος ὁ ὄμιλος τῶν ζωνηρῶν.

— Δὲν ἐμάθετε ; ἡ ἡρωὶς μας, ἡ Ἰουλία ἐκεῖνη, διὰ τὴν ὁποίαν τρελαίνεται ὁ φίλος μας Ἑρρῖκος, εἶναι ἐκδεδιητημένη πρῶτης τάξεως

— Ψεῦδος ! ἐκραύγασε φωνὴ τις ἐξεληθοῦσα ἐκ τοῦ ὁμίλου.

— Καλὰ ! ἀπήντησε πρὸς τὸν διακόψαντα ὁ κρατῶν τὴν ἐφημερίδα, εἴτα δὲ ἐξηκολούθησε λαλῶν πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Κρῖμα εἰς τὴν σεμνότην ! μεθ' ἧς διήρχετο ! εἶναι διεφθαρμένη, εἶναι κλέπτρια ! τοῦτο δὲ εἶναι τόσον ἀληθές, ὅσον ὅτι εἶναι, ἡμέρα καὶ ὅτι ἐγὼ ὀνομά-

ζομαι Λευκοβίτος, διετής φοιτητής και
θεράπων της επιστήμης του δικαίου.

— Συκοφαντία! Ἀφήσατε τὴν δύστη-
νον νεάνιδα ἡτυχον καὶ μὴ θέλετε νὰ
παίζητε μὲ τὴν δυστυχίαν, διέκοψεν ὁ
πτωχὸς φίλος προσερχόμενος. Τί σὰς
πταίνει τὸ ἀτυχὲς κοράσιον;

— Πτωχέ μου ῥωμαντικέ! Πόσον σέ
λυποῦμαι! Σὲ ἐμάγευσαν, ὡς φαίνεται,
οἱ λαμπροὶ τῆς Ἰουλίας ὀφθαλμοὶ καὶ ἔ-
χασες τὰς φρένας σου! Διὰ νὰ σέ ἀ-
ποδείξω ὅμως ὅτι δὲν λέγω λόγους,
ἀλλὰ πράγματα, ἀκουσον καὶ σὺ καὶ ὅ-
σοι ἄλλοι δὲν πιστεύετε, ἀκούσατε!

Ἐκτυλίσας δὲ τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀνα-
θὰς ἐπὶ τινος λίθου τοῦ πεζοδρομίου ἀ-
νέγνω:

« Αὐριον θὰ δικασθῇ νεῆνις τις συλλη-
φθεῖσα χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐν τῇ οἴῳ . . .
κλέπτουσα ἐκ τινος καταστήματος τιμί-
ου καὶ ἡσύχου πολίτου πράγματα πο-
λύτιμα. Ἡ κόρη αὕτη, νεωτάτη τὴν
ἡλικίαν καὶ ὠραιότατη ὀνομάζετο, Ἰ-
ουλία Ἐπερνῶ. Λέγεται δὲ ὅτι ἀνή-
κει εἰς συμμετρίαν κλεπτῶν διωργανωμέ-
νην καὶ ὅτι ἔχει διαπράξει καὶ ἄλλας
κλοπὰς. Ἡ δίκη θὰ ᾔναι λίαν περίε-
ργος καὶ θὰ συρρεύσῃ ἀρχετὸς κόσμος εἰς
τὸ δικαστήριον ».

— Ἐπείσθητε λοιπὸν, φίλοι μου, ὅτι
ὁ ἄγγελός μας ἦτο διάβολος μεταμορ-
φωμένος καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐμπι-
στευώμεθα εἰς τὰς ὠραίας; Καὶ ἔπειτα
μὲ κατηγορεῖτε ἐνίοτε ὅτι προτιμῶ νὰ
καταδιώκω τὰς ἀσχήμους! Ἀλλὰ μὴ
πω ἐλπίδος καιρὸν νὰ φιλοσοφήσητε ἐ-
πὶ τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων; Κυνη-
γεῖτε, φίλοι μου, ὁδοιποροὶ μου, τὰς ἀ-
σχήμους, διὰ νὰ ἔχητε ἐλπίδας ἐπιτυχί-

ας . . . Ὅπως δὴ ποτε χαίρω διὰ τὸ συμ-
βᾶν τοῦτο, διότι ἠδυνήθην δι' αὐτοῦ
νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν θεωρίαν μου τὴν
ἀναμφισβήτητον. Ἡ Ἰουλία σὰς κί-
ριεφρόνησε τὸν Ἑρρίκον, ὅστις βεβαίως ἐν
θὰ τῇ προσήνεγκε πολλὰ, διότι θὰ εἶχε
ἄλλους καλλιτέρους, πλουσιωτέρους αὐ-
τοῦ. Τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ ἦτο ὠραία. Ἐὰν
ὅμως ἦτο ἀσχήμος . . . ὦ! τότε θὰ
ἐτρελαίνετο δι' αὐτόν. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ
πολυλογῶ, πιστεύω ὅτι θὰ κηρυχθῇτε ὑ-
πὲρ τῆς ἀρχῆς μου.

Μετὰ τὸν αὐτοσχέδιον τούτον *sub tri-
blio jure* λόγον ὁ ῥήτωρ κατέβη τοῦ
αὐτοσχεδίου ἐπίσης βήματος.

— Εὐγε! εὐγε! μᾶς ἐρώτισας! μᾶς
ἐκέρδησας! ἤκούοντο ἐξ ὅλης τῆς πλα-
τείας καὶ ἐξ ὅλων τῶν στομάτων τῶν
φοιτητῶν, οἵτινες εἶχον συρρεύσει ἰδόν-
τες τὸν ῥήτορα κινουντα τὰς χεῖρας
καὶ κρατοῦντα τὴν ἐφημερίδα καὶ νομί-
σαντες ὅτι πρόκειται περὶ τινος διαδη-
λώσεως ἢ στάσεως ἐκ τῶν συνηθῶν ἐν
Παρίσις, ἰδίως δὲ ἐν τόποις συχνὰ
ζομένοις ὑπὸ τῶν σπουδαστῶν.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ ῥωμαντικός μας;
ἠρώτησεν ὁ ῥήτωρ. Ἐξηφανίσθη ὁ ду-
στυχής! Ὁ διάβολος τὴν ἀγαπᾷ ὅσα γε-
μάτα!

Τῶντι ὁ ἀτυχὴς νεανίας ἀκούσας τὴν
διάφορον ἐκεῖνο τῆς ἐφημερίδος ἀπῆλθε
λάθρα δακρύων καὶ ἔχων τὴν οἰδύνην ἐν
τῇ καρδίᾳ. Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ κόρη ἔπρα-
ξε τὸ ἔγκλημα ὀλίγον μετὰ τὴν ὥραν,
καθ' ἣν οὗτος ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς
τὴν οἰκίαν τῆς, ὅπως τῇ προσενέγκῃ τὴν
συνδρομὴν του. Ἐπέπληττεν ἑαυτόν, δι-
τι δὲν ἔδραμε κατόπιν τῆς νὰ ἐρωτησῇ
αὐτὴν, ἂν εἶχε ἀνάγκην τινός. Ἐκυλ-

νομίζετο πάντα ταῦτα, εὗρισκεν ἑαυτὸν
ἐδικαιολόγητον, καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ
του ἐνόμιζεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ κύριος τοῦ
ἐγκλήματος ἐνοχός!

Γ'.

Τρόντι τὴν ἐπιούσαν τὸ ἀκροατήριον
τοῦ πλημμελειοδικαίου ἦτο πλήρες θεατῶν,
παρατυρθέντων ἀπὸ τὴν εἰδύσιν τῆς ἐφη-
μερίδος. Τὸ ἥμισυ ὥραιον τοῦ ἀνθρωπί-
νου γένους, εἰς τὴν περιέργειαν τοῦ ὁποί-
ου ὀφείλει ὁ κόσμος τὴν δυστυχίαν καὶ
τὰς συμφορὰς του, ἀντεπροσωπεύετο
ὑπὸ πολλῶν κυριῶν, κατεχουσῶν τὰς πρῶ-
τας θέσεις τοῦ ἀκροατηρίου. Παρῆσαν ὡς
αὐτῶς καὶ οἱ φίλοι ἡμῶν φοιτηταί, οἱ
μᾶλλον ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν παροῦ-
σαν ὑπόθεσιν, θορυβοῦντες, ἀστειζόμενοι
καὶ λέγοντες μυρίας ὅσας τῶν ἀνοσι-
ῶν ἐκείνων τῶν μεστῶν εὐφυΐας καὶ πα-
ρισινοῦ ἁλάτος.

Ἐπὶ τέλους παρουσιασθέντων τοῦ πά-
θοντος, τῆς ἀδικησάσης καὶ τῶν μαρτύ-
ρων, ἤρξατο ἡ δίκη.

Ἀμα ἐπεφάνη τὸ ὄχρον καὶ ὥραιον
τῆς Ἰουλίας πρόσωπον καὶ τὸ χάριεν
ἀνάστημά της κλίνον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ
φοβεροῦ δυστυχήματος, διηγέρθη ψίθυρος
διαδραμῶν τὸ δικαστήριον ὅλον.

— Τόσῳ νέᾳ, τόσῳ ὥραία, καὶ κα-
κοῦργος! ἔλεγον τινες.

— Ποῦ κατήντησεν ὁ κόσμος! ἔλεγον
ἄλλοι.

— Ἡ κοινωνία εὗρίσκεται εἰς ἀπο-
σύνθεσιν!

— Ὁ νόμος πρέπει νὰ φανῇ ἀμείλι-
κτος! πρέπει ἅπαξ διὰ παντός νὰ κτυ-
πηθῶσι κατακέφαλα αὐτοὶ οἱ κατεργα-
σταί!

Αἱ κυρίαι ἐπίσης εὗρον ἀφορμὴν νὰ
ἐκχύσωσιν ἅπασαν τὴν χολὴν των ἐναν-
τίον μιᾶς ἀνηκούσῃς εἰς τὸ φύλον αὐτῶν,
— ἀφοῦ μάλιστα εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ
ῖνοι ὥραία.

Ὁ δὲ πτωχὸς φοιτητὴς ἐδυσθίσθη εἰς τι-
να γωνίαν περίλυπος καὶ κατηφής, ὁπό-
θεν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὰ
πάντα, χωρὶς νὰ φαίνεται.

Μετὰ τὰς συνήθεις διατυπώσεις τῶν
δικαστηρίων: « πῶς ὀνομάζεσαι, ποῦ ἐ-
γεννηθῇς, ποῦ κατοικεῖς, τί πρεσβεύεις, »
καὶ τὰ λοιπά,

— Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐκλεψας προχθὲς
τὸ ἐσπέρας ἓνα ἄρτεν, ἐν τῇ ὁδῷ . . . ἐκ
τοῦ ἀρτοποιείου Μαρτίνου, εἶπε πρὸς τὴν
Ἰουλίαν ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου. Τί ἀπο-
λογεῖσαι;

— Δυστυχῶς ναί, κύριέ μου, ἐφέλλισεν
ἡ Ἰουλία.

Νέος ψίθυρος διέδραμε τὰς τάξεις τοῦ
ἀκροατηρίου.

— Ἴδου τὸ πολῦτιμον πρᾶγμα τὸ ὁ-
ποῖον ἐκλεψεν ἡ δυστυχής! εἶπεν εἰς τῶν
φοιτητῶν.

— Ἀληθῶς μαγίστη ζημίᾳ διὰ τίμιον
καὶ ἡτυχον πολίτην! εἶπεν ἄλλος.

— Καὶ ἔπειτα ἃς λέγουν τινὲς ὅτι
δὲν θέλουν ὅλοι οἱ ἐφημεριδογράφοι κρέ-
μασμα! εἶπε τρίτος.

Ἄλλοι δὲ, καὶ μάλιστα τῶν κυρίων
τινὲς, εἶτε μὴ ἀκούσαντες καλῶς τὴν ἐ-
ρώτησιν τοῦ δικαστοῦ καὶ νομίζοντες ὅτι
πρόκειται περὶ κλοπῆς πολυτίμων ἀλη-
θῶς πραγμάτων, εἶτε προσποιηθέντες ὅτι
δὲν ἤκουσαν,

— Μετὰ πόσῃς ἀνασχυντ' ἐπὶ ἀλογεῖ
τὸ ἐγκλήμα τῆς ἡ ἀναιδῆς! εἶπεν.

— Τί τὸ ὥλησε πρὸς τοῦτο, κόσμ' μου;

ἤρώτησε καὶ πάλιν ὁ δικαστής.

— Λυπηθῆτέ με, κύριε πρόεδρε, μὴ μ' ἐρωτᾶτε· εἶναι τόσῳ θλιθερὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία! Τοῦτο μόνον ἠξέυρω, ὅτι δὲν εἶμαι τοιαύτη, οἷαν μὲ νομίζετε.

— Δὲν ἀρκεῖ μόνον τοῦτο, τέκνον μου, πρέπει ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν σὲ συνέλαβον, ἐκράτεις εἰς χεῖρας ἐπιστολὴν τινα· πόθεν προήρχετο ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

Ἡ κεφαλὴ τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἀκουσάσης ὅτι τὸ γράμμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν βιαίαν φυγὴν ἐκ τῆς κατοικίας τῆς ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς ἐν τῇ ταραχῇ τῆς, περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἄλλων, κατέπεσεν ἐκ τῆς αἰσχύνῃς. Σκεφθεῖσα ὁμῶς ὅτι ἡ σίωπὴ τῆς θὰ καθιστᾷ αὐτὴν μᾶλλον ἔνοχον εἰς τὰ ὄψα τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ δημοσίου καὶ ἀντλοῦσθαι ἔκτρος ἐκ τῆς ἀπελπισίας τῆς ἀπεράσισε ν' ἀπολογηθῇ.

— Ὁ πατήρ μου, εἶπεν, ἦτο γενναῖος καὶ ἔντιμος στρατιώτης φονευθεὶς κατὰ τὴν ἔφοδον τοῦ Μαλακώφ. Ἀπέθανεν οὐδὲν ἄλλο ἀφήσας εἰς ἐμὲ καὶ τὴν μητέρα μου ἢ τὸ ἔντιμον ὄνομά του καὶ μικρὰν σύνταξιν. Ἐζῶμεν ἀμφοτέραι ἐκ τῆς ἐργασίας μας ἥσυχαι καὶ εὐτυχεῖς, ὅτε ἐπῆλθε κατόπιν ἡ ἀσθένεια καὶ μετ' ὀλίγον ὁ θάνατος τῆς μητρός μου. Ἐμείνα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μόνη, ἀνευ οὐδενὸς στηρίγματος, πρὸς δὲ καὶ ἀνευ χρημάτων, διότι ὅλας ἡμῶν τὰς ἐξοικονομήσεις εἶχε καταδαπανήσει ἡ ἀσθένεια τῆς μητρός μου. Εἰργαζόμενὴ παρὰ τινι κυρίᾳ καὶ ἐκ τοῦ ἔργου μου ἐπορίζομην τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία αὕτη ἐπτώχευσε μετ' ὀλίγον. Μὴ δυναμένη δὲ νὰ εὕρω ἐργασίαν ἐδαπάνησα ὅ,τι εἶχον ἡ γὰρ μοὶ ἀφήσει. Ἐπὶ

τέλους ἐπῆλθεν ἡ παντελὴς στέρησις. Οὐδὲν ἄλλο μοὶ ὑπελείπετο ἢ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Τότε μοὶ ἐστάλη ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον μὲτὰ φρίκης ἀναμνησκομαι.

Τὴν περιεφρόνησα! Ἀλλ' εἶχον φάγω δύο ἡμέρας, καὶ ὁ θυρωρὸς ἀπτεῖ τὸ ἐνοίκιον. Ἡ κεφαλὴ μου ἔκαιεν, πυρετὸς μὲ εἶχε καταλάβει· ἐκινδύνει νὰ παροφρονήσω! Τὰ κατόπιν συμβῆναι ἀμυδρὰ, ὡς ἐν ὀνείρῳ, παρίστανται τὴν μνήμην μου. Μοὶ φαίνεται· ὅτι νύγνωνσα καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολὴν, ἣ ἐκυλίετο εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ὁ δαμῶν τῆς ἡδυπαθοῦς ζωῆς, ἥτις μ' ἔκλει με τοσοῦτον ζωηρὰ χρώματα ἀφ' ἑνὸς, ἡ πείνα καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς θάνατος ἀφ' ἑτέρου μ' ἐτάραξαν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν φρένας. Ἐρρίφθην ἔξω τοῦ δωματίου, γινωρίζουσα τί πράττω, κατέβην με σπουδῆς τὴν κλίμακα, ὥρμησα ἔξω τοῦ οἴκου καὶ ἤρχισα νὰ τρέχω με ὅλας μὲν τὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας εἶχον, ὡς καταδιωκομένη ὑπὸ φάσματος τοῦ θανάτου. Νομίζω ὅτι ἔτρεξα πολὺ, διότι, ὅτε στάθην, ἤμην κατάκοπος.

Παρετήρησα ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου παράθυρον, ὅπισθεν τοῦ ὕψους τοῦ ὅπου διεκρίνοντο ὠραῖοι καὶ νωποὶ ἄρτοι. Πείνα μὲ εἶχεν ἀφάνισαι, τὰ ὧτά μου ἐδόμβουν, ἐνόμιζον ὅτι τὰ περὶ ἐμὲ ἀτικείμενα ἐστρέφοντο. Ἐρρίφθην ἐπὶ τὸ παραθύρου, μὴ ἔχουσα τὴν συναίσθησιν τῆς πράξεώς μου, ἔθραυσα τὴν ὕψος ἤρπασα τὸν ἄρτον καὶ ἤρχισα καταβροχθίζουσα αὐτὸν μετὰ μανίας. Μὲ συνέλαβον. Ἡ μόνη μου ἀπάντησις πρὸς τὸ ὕδρει, ἃς μοὶ ἐπεδαψίλευον, ἦτο. — Ἀφήσατέ με νὰ φάγω πρῶτον καὶ καὶ με

τέ με ὅ,τι θέλετε! ὅ,τι θέλετε! — Ἐν τούτοις χωρὶς νὰ κομφθῶσιν ὑπὸ τῶν παρακλήσεών μου, με ὠδήγησαν εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἰδοὺ τὸ ἔγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον ναυπηγοῦμαι, προσέβηκεν ἡ νεανὺς κλίνασα τὴν κεφαλὴν καὶ καλύπτουσα τὸ ὑπὸ τῶν δακρύων καταβρεχόμενον ὤχρὸν πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν.

Τὴν ἀπιστροφὴν, τὴν καταλαβούσαν τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆς ἤρξατο, κατὰ τὴν πρόδον τῆς ἀπολογίας διαδεχομένη συμπάθεια.

Ἐρ' ὅσον ἡ νέα κόρη προεχώρει, ἡ σιωπὴ ἡῤῥανεν, ἡ προσοχὴ ἐπετείνετο καὶ τὸ ἀκροατήριον σύμπαν συνεῖχε τὴν ἀναπνοήν, μηδὲ λέξιν τῆς Ἰουλίας θέλον ν' ἀπολέσῃ. "Ὅτε δὲ ἐτελείωσεν, ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πλήρεις δακρύων, οὐδ' αὐτῶν τῶν δικαστῶν ἐξαιρουμένων.

Ἐν τούτοις, — τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; — τὸ δικαστήριον σκεφθὲν κατεδίκασε τὴν νεανίδα εἰς τριῶν ἡμερῶν φυλάκισιν πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ νόμου!

Αἶ! ἔχουσι τοιαύτας φοβερὰς ἀδυναμίας οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι!

Ἡ ἀπόφασις αὕτη διηγείρεν, ὡς εἶκός, οὐκ ὀλίγον θόρυβον, τῶν ἀκροατῶν ἐπικρινόντων μετὰ τινος δριμύτητος τοὺς δικαστάς. Αἴφνης ὁμῶς ἠκούσθη ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου ἡ φωνή,

— Σιωπὴ! σιωπὴ! ἡσυχία!

Κυρία δέ τις ἐκ τῶν τοῦ ἀκροατηρίου, σχεδὸν παρῆλιξ, ἐφαίνετο ὥστε θέλουσα νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀφοῦ ἀποκατέστη ἡ ἡσυχία,

σία καὶ ἄνευ συγγενῶν, ἐπιθυμῶ δὲ ἐδῶ, ἐπιστήμως, τιμῶσα τὴν ἀρετὴν τῆς κόρης, νὰ τὴν υἱοθετήσω. Ἄς μάθῃ καὶ αὕτη καὶ πᾶς ἄλλος ὅτι ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς ἠθικοὺς καὶ ἐναρέτους!

Τὸ δικαστήριον ὅλον ἐξερράγη εἰς ζωηροτάτας ἐπευφημίας.

— Καὶ ἐγὼ θὰ προσθήσω ἄλλο τι, προσεῖπεν ὁ γνωστὸς ἡμῖν Ἑρρίκος εἰσερπύσας ἀπαρατήρητος εἰς τὸ μέσον τοῦ δικαστηρίου, διαρκούσης τῆς παραχῆς, ἣν διηγείρεν ἡ πρότασις τῆς ἀγαθῆς κυρίας. Εἶμαι ἐκεῖνος ὅστις ἐπότισε με πολλὰς πικρίας τὴν νεανίδα ταύτην, εἶμαι ἐκεῖνος ὅστις τῇ ἐπέστειλε τὸ αὐθαδὲς ἐκεῖνο γράμμα, καὶ θέλω ἐδῶ νὰ ζητήσω παρ' αὐτῆς συγγνώμην καὶ νὰ τῇ προσενέγκω τὴν χεῖρά μου. Οὐδεὶς φόβος μὴ νημίσητε ὅτι πράττω τοῦτο χάριν τῶν χρημάτων τῆς κυρίας. Ὁ πλοῦτός μου εἶναι ἱκανὸς ν' ἀποκρούσῃ πᾶσαν τοιαύτην ἰδέαν. Εἶμαι ὁ Ἑρρίκος Δέ . . .

Νεαὶ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίαι ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ νεανίου. Εἰς μόνος δὲν ἐπευφήμησεν, ἀλλ' ἐπεφάνη ὠχρὸς καὶ κλονούμενος πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ ἀκροατηρίου ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, ἀπὸ καρδίας, ὑπέλαβεν αἰδημόνως ἡ Ἰουλία, καὶ δέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν πρότασίν σας. Εὐχαριστῶ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης, κύριε, προσέβηκεν ἀποτεينوμένη πρὸς τὸν νεανίαν, καὶ σὰς συγχωρῶ ἐκ μέσης καρδίας. Πᾶς ὁ ἔχων χρήματα δικαιούται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νὰ θεωρῇ τοὺς ὑψίστους ὅπως θέλει καὶ νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῶν κατ' ἀρέσκειαν. Σὰς συγχωρῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἰδέαν σου.

ρίζω ἓνα, ὅστις μὲ συνεπάθητε δυστυχούσαν, ὅστις, ἐνῷ σεῖς οἱ ἄλλοι διεσκεδάσετε μὲ τὴν ἀπελπισίαν μου, εἶχε τὴν ἀγαθότητα νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν νοῦν, εἶμαι βεβαία, κακὸς διανοησμός περὶ τοῦ χαρακτηρὸς μου δὲν διηγέρθη, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔρριπτον κατ' ἐμοῦ λίθον ἀναθέματος, διότι ἦτο καρδία εὐγενὴς καὶ ἁγία. Ἀφοῦ ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀπειρῇ Αὐτοῦ ἀγαθότητι μὲ κατέστησεν εὐτυχῇ, ὥς κάμω καὶ ἐγὼ ἓνα τοιοῦτον. Εἰς αὐτὸν προσφέρω τὴν χεῖρά μου.

Τοὺς λόγους τούτους ἐπηκολούθησε κραυγὴ τις καὶ ταραχὴ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ. Ὁ εὐτυχὴς νεανίας, ὃν πάντες γνωρίζομεν, ἠθέλησε νὰ ὁρμησῇ ὅπως ἀσπασθῇ τὸ γλυκὺ στόμα, τὸ ἀπαγγεῖλαν τοὺς ὠραίους τούτους λόγους, ἀλλ' ἡ αἰδώς, ἡ φυσικὴ του δειλία καὶ ὁ ἄτολμος χαρακτήρ του ἐκράτησαν αὐτὸν, ἡ δὲ μεγάλη ἐκ τῆς ἀρρήτου χαρᾶς συγκίνησις τὸν ἔρριψε λιπόθυμον εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φίλων του.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οἱ ἐφημεριδογράφοι — μὲ τὴν ἁδειάν των. — ἀγαπῶσιν ὀλίγον τὰ ψεύδη ταύτην ὅμως τὴν φορὰν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιρρίψωμεν ὅλην τὴν εὐθύνην εἰς τοὺς συντάκτας τῆς δημοσιευσάσης τὴν ψευδὴ περὶ τῆς κλοπῆς εἰδήσιν ἐφημερίδος. Αὕτη ἦτο ἐπινόησις ζαχαροπλάστου τινός, ὅστις ἤλπιζε νὰ κάμῃ ἀρκετὴν πώλησιν γλυκισμάτων καὶ ποτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης, διεγείρων τὴν περιέργειαν τοῦ κοινού, διότι εἶχε τὸ κατὰστημά του πλησίον τοῦ δικαστηρίου.

ριακὴ — ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τοῦ Francois Corré, ἡδὴ διακεκριμένου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ ἐν Παρισίοις, μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἰουλίας Ἐπερνῶ, ἥς αἱ παρὶα εἶχον ἀναλάβει τὸν πρῶτον αὐτοῦ ῥόδινον χρωματισμὸν καὶ ἥτις ἔλαμπεν καλλονῆς καὶ χάριτος.

Α. Γ. Π.

(Βύρων).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἐπὶ ἀνκαμψεν ἐνταῦθα ἡ Α. Π. ὁ Μητρώπολις ἡμῶν, ἀφ' οὗ ἐκ Κερασσῶντι μετέβη κατ' ἀρχὰς εἰς Τρίπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἐλεοῦντα. Καθὰ ἐπληροφόρηθημεν, ἡ Α. Π. διερρύθμιτε τὰ Κερασσῶντι σχολειακὰ πράγματα παρκῶς, ὥστε ἤρξατο ἡδὴ καὶ ἐπὶ τῇ τακτικῇ τῶν Σχολείων λειτουργίᾳ ἐν Τριπόλει δὲ συνέστησε τὴν μετὰ τροπὴν τῆς ἐκατὶ Σχολῆς εἰς Ἀσκήν.

— Τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ ἀφ' οὗ ἐκ Ῥωσσίας ὁ αἰδεσιμώτατος πᾶ Ἰωάννης Λευτέρης Οἰκονόμος, ὃν εἶχεν ἀνατεθῇ, καθὰ ἐγκαίρως γράψαμεν, ἡ φροντίς περὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς διαθήκης τοῦ ἀεινήστου Ἰωάννου Κυριακῶφ. Καθὰ ἐμάθομεν νῦν, ἡ ἐπικύρωσις τῆς διαθήκης ταύτης ἀνεβλήθη μέχρι τῆς ἐντεῦθεν

Ἰωάννην Οἰκονόμον ἀπονέμεμεν τὸν προσήκοντα ἔπαινον, διὰ τὰς προτροπὰς, τὰς ἐπείας, καθ' ἡκούσαμεν, ἐποιήσατο εἰς τοὺς ἐν Ῥωσσίᾳ συμπαλίτας ἡμῶν, καθ' ἔσσαν ἀφορὰ τὴν παρ' αὐτῶν ὑποστήριξιν τῶν ἐνταῦθα εκπαιδευτηρίων.

— Τὸ ἀναγνωττήριον τοῦ ἐνταῦθα φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου «Ξενόφωντος» ἀπὸ τινων ἡμερῶν λειτουργεῖ τακτικώτερον, διορισθέντος ἐν αὐτῷ ὡς ἐπιστάτου τοῦ κ. Γεωργ. Δ. Ἀναττασιάδου, εἶναι δὲ ἀνσικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἑβδ. ὥρας τῆς νυκτός. Δύνανται δὲ οἱ φιλιαναγνώσται ἐκ τῶν μελῶν καὶ συνδρομητῶν τοῦ Συλλόγου οὐ μόνον ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ νὰ ἀναγινώσκωσιν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ εἴαν θέλωσι βιβλίον, λαμβάνοντες αὐτὸ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης παρὰ τοῦ ἐπιστάτου. Ἐνταῦθα προσήκον κρίνομεν νὰ προτρέψωμεν πάντας τοὺς φιλομούσους νὰ συντελῶσιν εἰς τὸν πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, ἀφιερῶντες εἰς αὐτὴν βιβλία, καθ' ἔσσαν ὁ Σύλλογος ἀποβλέπων μᾶλλον εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀπέρων σχολείων δὲ δύναται νὰ διαθέσῃ ἄρκετὰ ποσὰ πρὸς αὐξάνειν τῆς βιβλιοθήκης αὐτοῦ. Εἰς τὸν πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης ταύτης πιστεύομεν, ὅτι θέλει προσεγγεῖν νὰ συντελέσῃ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ καὶ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Ο τακτικὸς μέχρι τοῦδε συνε-

γάτης ἡμῶν ἐν τῷ « Ἀστὲρ τοῦ Πόντου » κ. Ι. Α. Παρχαρίδης ἀποφασίσας νὰ μελετήσῃ ἐφέτος, ἔπως μετὰ τὸ ἐνεστὼς σχολικὸν ἔτος δώσῃ ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, ἐν ᾧ πρό τινων ἐτῶν εἶχε περατώσει τὴν τετραετὴν σειρὰν τῶν φιλολογικῶν μαθημάτων, προὔτεινεν ἡμῖν πρὸ ἡμερῶν ὅπως ἀποχωρήσῃ τῆς μεθ' ἡμῶν συνεργασίας. Ἀποβλέποντες εἰς τὴν σπουδαίαν πρόθεσιν αὐτοῦ, παρέσχαμεν τὴν συγκατάθεσιν ἡμῶν, ὥστε ἀπὸ τοῦδε ὁ « Ἀστὴρ τοῦ Πόντου » θέλει ἐκδοθῇ μόνον ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι. Ἐνταῦθα κρίνομεν προσήκον ν' ἀπονείμωμεν εἰς τὸν ἀποχωροῦντα συνεργάτην ἡμῶν τὰς μεγίστας εὐχαριστίας ἡμῶν ἐπὶ τε τῇ προθύμῳ καὶ ἀδελφικῇ συνεργασίᾳ καὶ τῇ ἐν συμπνοίᾳ καὶ μετ' εἰλικρινείας συνεννοήσῃ περὶ παντὸς ἀφορῶντος τὴν ἐκδοσιν καὶ σύνταξιν τοῦ ἡμετέρου Περιδικοῦ. Τελευτῶντες ἀναγγέλλομεν, ὅτι πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ κ. Ι. Παρχαρίδου ἐπερχομένης ἐλλείψεως προσελάβομεν ὡς συνεργάτην ἡμῶν τὸν κ. Γ. Προυσαῖον, οὗτινος ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα ικανότης πιστεύομεν ὅτι ἐγένετο ἤδη ἄρκετὰ καταφανὴς ἐκ τῶν ἐν τοῖς προηγούμεναις τεύχεσι καταχωρηθεισῶν διατριβῶν αὐτοῦ.

ΠΟΙΗΜΑ

Τὸ ἔρημον πουλί.

(ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ἐμμέτρου
δράματος ὁ «Βρυκόλαξ»)

Τὸν υἱόν μου εἶδον
ἀπελπιν, ὠχρὸν
μέσῳ καταιγίδων,
μέσῳ συμφορῶν.

Ἐπνίξας τὸ μέλλον
σὺ τοῦ δυστυχοῦ,
ἐπληξας μὲ γέλων,
αὐτοῦ τοὺς μυχοὺς.

Ἐτίλας τ' ἄβρά του,
τὰ χρυσᾶ πτερὰ
καὶ πληγὴ θανάτου
τὸν σοβεῖ σκληρά.

Χρόνους ἐπλανήθη
στένων καὶ θρηνῶν,
μὲ θλιμμένα στήθη,
ἄπτερον πτηνόν.

Ἐξαπλοῦσι κλῶνας
πλάτανοι πολλοὺς,
σκέπουσι τρυγόνας
καὶ κορυδαλοὺς.

Κρύπτονται εἰς φύλλα
τὰ λοιπὰ πτηνά,
μέλπουσι στωμύλα
ἄσματα τερπνά.

Ἄστεγον πλὴν μένει
τ' ὄρφανόν πουλί·
δὲν κοιμᾶται, στένει
καὶ περιπολεῖ.

Δὲν τολμᾷ νὰ πῇξῃ
πόνου λαλιάν.

δὲν τολμᾷ νὰ ρῇξῃ
πόνου λαλιάν.

Ἐπ' ἀκτῆς ἐρήμου
μόνον κ' εἰς ὄρυμνους
χύνει τὸ πουλί μου
γόους καὶ λυγμούς.

Τὸ κεντοῦν, πιέζουν
ὄρνεις κ' ἐρπετὰ,
τὸ γελοῦν κ' ἐμπαίζουν.
ὅτι δὲν πετᾷ!

Χρόνους ἔζησ' οὕτω
βίον ἀλγεινόν·
ἐπιπτεν, ὠρθοῦτο
τὸ πτωχὸν πτηνόν.

Τέλος πλὴν ἀπαίρει
κ' εἰς τὴν φίλην γῆν
τῶν στηθῶν του φέρει
τὴν φρικτὴν πληγὴν.

Ἴσως τὴν κουφίσῃ
πέρδιξ ἡ χρυσῇ,
ἴσως ἐμφυτήσῃ
ἔλεος ἐν σοί.

Μάτην κλαίει πάλιν
κ' ἔλεος ζητεῖ·
Εἰς ἀγκάλην ἄλλην
σύρεται αὐτή.

Εἰς βουνὰ καὶ δάση
γροεῶς θρηνεῖ,
τέρατα μαλάσσει,
λίθους συγκινεῖ!

Γ. Κ. Προυσᾶτος